

на майка ѝ и ще кажа: на, вземи си дъщеря-та, не ми трѣбва мене таквазъ жена!“

Тѣй си мисли Агата. Отвреме-навреме той подвиква на конетѣ и гласътъ му, дебелъ и дрезгавъ, се чува като рѣмжене. Влѣзоха вече между нивитѣ. Разлистени, кичести круши се виждатъ навсѣкжде. Чува се кукувица. Минка гледа съ свѣтнали очи и едвамъ-едвамъ попоклаща бѣлата си брадичка — брои колко пѣти ще кукне кукувицата. Агата сжщо тѣй гледа къмъ крушитѣ замисленъ. На едно мѣсто той спрѣ каруцата, слѣзе, огледа се, като да се увѣри, че наоколо нѣма никой, следъ туй взе брадвата и взе да я опитва съ прѣстъ дали е остра. Той не продумваше, само чумрѣше дебелитъ си сключени вежди и пухтѣше. Но скоро той направи нѣкакъвъ неопредѣленъ знакъ съ едната си ржка и съ едното си рамо — каточе искаше да каже: „по-нататъкъ, има време!“ Остави брадвата и подкара пакъ конетѣ.

Не следъ много той пакъ слѣзе, взе сега пѣкъ вжжето и като отиде до една круша, взе да я оглежда. Следъ туй праметна вжжето на единъ клонъ, събра двата края и ги опѣна, като да опитваше дали клонътъ ще издържи. И сега той не се обѣрна, и сега той не каза нищо на Минка. Не трѣбваше много умъ да се разбере, че Агата не мисли да вързва люлка, а каточе се готви да беси нѣкого.